

Είμαστε προλετάριου/ες δεν πάμε στο στρατό Δεν υπηρετούμε τον ταξικό εχθρό

Τις τελευταίες μέρες η Δύση παρακολουθεί τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή με “κομμένη την ανάσα” μπροστά στο ενδεχόμενο μιας πιθανής κλιμάκωσης. Το Ισραήλ εξαπολύει επίθεση στον Λίβανο, προκειμένου να καταστείλει την δράση της Χεζμπολάχ, στην προσπάθεια να βρει τα κρυμμένα όπλα τους, με το πρόσχημα πως η επίθεση αφορά μόνο την Χεζμπολάχ και όχι τους κατοίκους του Λιβάνου, ενώ ο αριθμός των νεκρών συνεχώς αυξάνεται. Την ίδια στιγμή ο πόλεμος/σφαγή στην Παλαιστίνη συνεχίζεται, μετρώντας δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, ενώ από πλευράς του το Ιράν, φορώντας το προσωπείο του υπερασπιστή των αραβικών πληθυσμών στην ευρύτερη περιοχή, εξαπολύει για δεύτερη φορά χιλιάδες πυραύλους εναντίον Ισραηλινών στόχων.

Οι εστίες πολέμου όμως δε βρίσκονται μόνο στη Μέση Ανατολή αλλά και στην Ευρώπη καθώς ο πόλεμος στην Ουκρανία συμπληρώνει παραπάνω από δύο χρόνια ακατάπαυστων συγκρούσεων, χωρίς ενδείξεις αποκλιμάκωσης. Ο συγκεκριμένος πόλεμος που δεν βρίσκεται και τόσο μακριά μας, ούτε στην “απολίτιστη και τριτοκοσμική”, θα έλεγαν κάποιοι, Μέση Ανατολή, καλό είναι να μας προβληματίσει για το ότι μια μεγαλύτερη σύγκρουση ίσως να μην είναι και τόσο μακριά.

Ενώ το κλίμα είναι πέραν για πέραν πολεμικό (συμβατικό ή μη), σίγουρα αμφιβάλλουμε για το κατά πόσο ασφαλείς βρισκόμαστε στη μικρή Ελλάδα, τη στιγμή που δηλώνει πως δεν έχει κάποια επεκτατική βλέψη και όλος ο οπλισμός, στον οποίο το κράτος επενδύει εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο, υπάρχει μόνο για την άμυνα της χώρας. Αρχικά η Ελλάδα, βρίσκεται σε συμμαχία με χώρες που βρίσκονται ήδη σε ένοπλες συρράξεις, κι ως χώρα που συμμετέχει στο ΝΑΤΟ έχει ήδη αρκετές στρατιωτικές βάσεις στα εδάφη της. Μην ξεχνάμε πως το ελληνικό κράτος έχει ενεργή συμμετοχή στους πολέμους που διαδραματίζονται αυτήν τη στιγμή. Στέλνει όπλα και πυρομαχικά στην Ουκρανία όσο και στο Ισραήλ, όπως επίσης και φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του εφοπλιστικού κεφαλαίου, το οποίο πλήττεται από τις επιθέσεις των Χούθι της Υεμένης σε εμπορικά και πολεμικά σκάφη. Άρα παρατηρείται η δαπάνη εκατομμυρίων ευρώ σε κάθε λογής πολεμικό εξοπλισμό, ο οποίος ισχυρίζονται πως υπάρχει μόνο για άμυνα και έχει διασκορπιστεί σε διάφορα σημεία της υφηλίου.

Σε ένα καπιταλιστικό σύστημα που η πολεμική τροχιά είναι μονόδρομος για να μπορεί το κεφάλαιο να διαιωνίσει την κυριαρχία του και όσο ο πόλεμος είναι το παρόν διεθνώς, πρέπει να βρισκόμαστε στη σωστή θέση της ιστορίας. Δεν πρέπει να πέφτουμε στην παγίδα του δίπολου κράτος θύτης-θύμα. Όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός θα υπάρχουν συμφέροντα που θα πρέπει να εξυπηρετηθούν εις βάρος των προλεταρίων και η μόνη πραγματική απελευθέρωση θα έρθει από τον ακηδεμόνευτο οργανωμένο αγώνα των καταπιεσμένων.

Είναι σημαντικό να αυξήσουμε τις αντιστάσεις μας και να οργανωθούμε ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης που το κράτος μας υποβάλλει υπό την σκιά της εθνικής ενότητας. Εν καιρώ “ειρήνης” πρέπει να σαμποτάρουμε και να βάλουμε φρένο σε οποιαδήποτε προετοιμασία πολέμου. Δεν στηρίζουμε την πολεμική βιομηχανία, δε δουλεύουμε για αυτή, ούτε παράγουμε έργο που εξυπηρετεί τους “ευγενείς σκοπούς”, όπως π.χ. συμβαίνει με πολλά χρηματοδοτούμενα προγράμματα στο ΕΜΠ, όπου παράγεται ερευνητικό έργο με τελικό αποδέκτη τον στρατό, για τη φύλαξη των συνόρων. Συγκρουόμαστε κι αρνούμαστε να στρατευτούμε, γιατί αρνούμαστε να διαιωνίσουμε την αποκτήνωση αυτού του κόσμου και να γίνουμε κομμάτι του στρατοκρατικού συμπλέγματος, ενός διαχρονικού οργάνου των κυρίαρχων για διατήρηση της εξουσίας τους, το οποίο θέλει να μετατρέψει εμάς σε καταστολείς των εκμεταλλεζόμενων, δηλαδή να μας στρέψει ενάντια στους εαυτούς και τις εαυτές μας. Όσο το κράτος σε καλεί να υπηρετήσεις σε ένα πόλεμο για τα δικά του συμφέροντα αντιλαμβανόμαστε πως εμείς δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε. Βιώνουμε καθημερινά την εξαθλίωση και το άγχος της επιβίωσης σε ένα σύστημα στο οποίο υπάρχουμε ως γρανάζι για να πλουτίζουν τα αφεντικά. Για κανέναν αφέντη ή ΑΟΖ και καμία πατρίδα ή θρησκεία δε θα πολεμήσουμε ενάντια σε ανθρώπους με τους οποίους βρισκόμαστε στην ίδια τάξη και στον πάτο της καπιταλιστικής πυραμίδας· με τους οποίους δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε.

Όσο κι αν διαφέρει κάθε στρατός στα χρώματα και στο όνομα ένα είναι σίγουρο, πως θα διαιωνίζει την υποταγή στην εξουσία. Πέραν του αγώνα που δίνουμε καθημερινά στις γειτονίες μας και στους χώρους εργασίας μας μέσω των σωματείων, οργανωνόμαστε ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Μια κοινωνία αταξική, χωρίς σύνορα κι απαλλαγμένη από κάθε ίχνος μισαλλόδοξου πατριωτισμού, μπορεί υπάρξει μόνο εάν ο αγώνας μας είναι αντικαπιταλιστικός και αντικρατικός.

Γιατί ο κόσμος της πραγματικής ειρήνης, περνάει μόνο μέσα από τον ταξικό πόλεμο.

Στηρίζουμε το κάλεσμα για διεθνικές ημέρες δράσης κατά του μιλιταρισμού και του εθνικισμού που αποφασίστηκε στο 16ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου που διοργανώθηκε στην Πρίστινα στις 5 έως τις 7 Ιουλίου 2024 και καλούμε:

Συγκέντρωση Τρίτη 8 Οκτωβρίου 18:00 στην Περιφέρεια

**Αναρχική Ομάδα
A Batalha**